

רודפת רוח

Chasing Wind

הגלריה העירונית לאמנות עכשווית, מודיעין מכבים רעות

רודפת רוח

29 באוגוסט - 12 בנובמבר 2024

רחל פרומקין, רוני בן פורת

תערוכה:

אוצרת התערוכה: אלפא חיימוב

אוצרת הגלריה: ניצה פרי

הפקה: המרכז הרב תחומי

קטלוג:

עיצוב והפקה: טל שלום

תרגום לאנגלית: יהודית אפלטון

הדפסה: גרפוס פרינט

כריכה קדמית: רחל פרומקין, ללא כותרת, 2024, קרמיקה, 28 X 23 סמ'

כריכה אחורית: רוני בן פורת, העצב מבקש לדעת את מקומו, 2024, פרט, קופסת אור קוטר 78 סמ'

צילום: יובל חי

עיריית מודיעין מכבים רעות

המרכז הרב תחומי, אגף השכלה, למידה ויזמות

גלריה 51, המרכז הרב תחומי, רחוב בנימין 51, מודיעין מכבים רעות. טלפון 08-9434002

שעות פתיחה: ימים א'-ד': 10:00-13:00, ימים ג': 16:00-19:00, שבת: 10:00-13:00

בתמיכת משרד התרבות והספורט, מנהל תרבות, המחלקה לאמנות פלסטית
עבודת האמנות של רחל פרומקין הופקה בסיוע מועצת הפיס לתרבות ולאמנות

רודפת רוח

Chasing Wind

רודפת רוח

רוני בן פורת | רחל פרומקין

אוצרת: אלפא חיימוב

אם כן, מה המשותף לשני המיצבים שנוצרו במיוחד לחלל זה?

מילים אלה נכתבות בזמנים קשים של מלחמה, ובזמנים אלה נוצרה גם האמנות עבור התערוכה. מצד אחד לא היה אפשר שלא לדבר על המלחמה, ומצד שני נוצרה התחושה שבעת הזו יש לתת לאמניות חופש לפעול ללא הגבלות רעיוניות, לכן ניתן לאמניות פר נרחב להתבטא בכל נושא שיחפצו. עם זאת, ישנו עניין עמוק הנמצא בשתי עבודות האמנות וממילא בתערוכה בכללותה, עניין שאולי ניתן להגדירו כהכלה אבסורדית: קבלה או ההתמודדות עם מצבים הפוכים או עם שינוי תדיר. השם "רודפת רוח" מרמז על שינויים. משב רוח לכיוון אחד ולאחר מכן לכיוון אחר, הרוח משנה את כיוונה ואנו רודפות אותה ורודפות אחריה.

במיצב "העצב מבקש לדעת את מקומו", **רוני בן פורת** מציבה את רגש העצבות במרכז הבמה. העצב כישות המחפשת, ללא הצלחה, מקום להיות בו - בין פינות הבית, עד לרגע שבו היא מוצאת מקום, שווה בו זמן מה, ואז ממשיכה בדרכה. דרך עבודת האמנות, בן פורת מציעה לצופים רגע של הכלת הדבר שאין אנו מעוניינים להכיל, וההימנעות מוחלפת לזמן מה באפשרות להתמודד, לפני שהעצב שוב ממשיך לשוטט ברחבי הבית והנפש אינה מוצאת מנוח.

רחל פרומקין עוסקת בדואליות שבין פני השטח הדו-ממדיים לבין הרגע הייחודי שבו הם הופכים לבעלי ממד שלישי - נפח, ותופסים מקום במרחב. בעזרת אבני הבניין הבסיסיות של שפת האמנות - המצע, הצבע, האור - היא מדגימה את הגבול הפרום שבין שני

זהו מקום של חופש, חלל פנימי מוגן; גלריה, מרחב להתנסויות.

אל המקום הזה, גלריה 51, הוזמנו שתי אמניות, **רוני בן פורת ורחל פרומקין**, ליצירת עבודות תלויות-מקום ללא הגבלה של הנושא ושל המדיום. חלל הגלריה חולק בין שתי האמניות ולא היה ידוע מה יקרה בכל אחד מחלקיו. כך התחיל תהליך בניית התערוכה *רודפת רוח*.

במשך כמה חודשים של דיאלוג האמניות שיתפו רעיונות גולמיים וגילו קווים משותפים למניעי הפעולה שלהן באמנות, אולם השאיפה הייתה ליצור שני מיצבים אוטונומיים של שתי האמניות, כל אחת בנושא שבו התעניינה. עם זאת, בהזמנת יצירות אמנות תלויות-מקום בחלל משותף, ללא היצמדות לנושא מסוים, מתקבלים שני מיצבים שהם כמעט תערוכות יחיד קטנות, אך הם משפיעים זה על זה. שתי העבודות נוצרו והוצבו בחלל פיזי מאוחד, החולק אותם צלילים ואותה טמפרטורה, ואת מה שנראה מזווית העין כשמתבוננים במיצב אחד, כאשר המיצב השכן תמיד נוכח לידו. אמנות תלוית מקום קשורה לחדירת המרחב האמיתי לתוך חווית הצופה ביצירה, והניגוד המקובל בין המרחב הווירטואלי של היצירה (למשל בציור תפנים), למרחב האמיתי שלה (למשל המקום שתופס הציור הממוסגר במרחב), מתמוסס למרחב משותף. הצופה, הנכנס בגופו אל תוך המרחב הממשי של עבודות האמנות ולא רק אל זה הרעיוני, מוזמן לחוות את שני המיצבים בנפרד ולשים לב להשפעתם ההדדית, או כפי שהעיר האמן רוברט אירוויין על מיצבים תלויי מקום: "...אחריות הצופה, לבנות לעצמו 'מצב אמיתי חדש' ולנמק את השקפת עולמו שלו".¹

מצבים, הן באריחי הקרמיקה השטוחים שהחריטות עליהם מגלות את נפחיות המצע, הן בעבודת העץ הדקיקה, שכל כולה פני שטח, ואף על פי כן תופסת נפח גדול במיוחד בחלל הגלריה.

שתי האמניות החלו את תהליך יצירת העבודות בהשראת טקסטים.

רוני בן פורת כתבה כך:

העצב מבקש לדעת את מקומו.
הוא מחפש בכל פינות החלל, הבית. באף מקום לא נוח לו, אז הוא בא לרגע, מנסה להתמקם ללא הצלחה וממשיך בדרכו.
הוא חיפש מקום להיות בו אבל בשום מקום הוא לא היה רצוי ולא היה לו נוח. אז הוא ממשיך לחפש. משאיר אחריו עקבות.
העצב הוא מעין רוח רפאים, שבאה פתאום, נשארת לזמן מה וממשיכה לחפש את המקום העצוב הבא.

במיצב שבנתה בגלריה בהשראת הטקסט שכתבה, בן פורת מספרת את סיפור העצב כאלגוריה על זיכרונות ואבל שאינם נותנים מנוח, וזאת באמצעות שימוש ב"טריק" חזותי: ריבוי עבודות קולאז' על נייר, המוצגות בצפיפות סביב סביב על קירות הגלריה ומייצרות כמו בפנס קסם את מסלול העצב בין פינות הבית (והנפש), ובמקרה של התערוכה - בתבנית חלל הגלריה. האמנית הציבה את תכנית חלל הגלריה במרכז עבודות הקולאז', זהה בצורתה ובמיקומה על הנייר. כל העבודות תלויות בשורה ארוכה סביב סביב על שלושת קירות המיצב, בגובה ובמרווחים זהים. העצב מיוצג כדמות עגולה ומעורפלת, והיא השוני המהותי היחיד המבדיל בין עבודות הנייר הכמעט זהות, משום שעיגול העצב "מחפש" לו מנוח בין פינות הבית המיוצג עשרות פעמים בכל עבודות הקולאז', ו"זז" בכל פעם אל פינה אחרת של הבית. במרכז המיצב, בין שלושת הקירות שעליהם מסומן מסלול שיטוטו של העצב,

מוצבת קופסת אור עגולה התחומה במעגל שחור. מן הקופסה מוארת אלינו בזהר ערפילי מעין הגדלה של דמות העצב העגולה, בנחשולים כהים ובהירים המייצרים נראות של עומק. אולי זו באר, או לפחות מקום מוגן שבו העצב מצא את מקומו לזמן מה, זמן שבו הצופה משתהה לידו, לפני שימשיך בחיפושיו. שיטוט העצב מייצר תוואי של תנועה רפטטיבית, קדחתנית, אך עם זאת, זוהי תנועה סמלית, עדינה, של דמות קטנה בין פינות החלל האינטימי שבתוך הבית. ההשראה מהטכנולוגיה העתיקה של פנס הקסם, תורמת אף היא לפיוטיות שבה מוצג העצב. מיפוי מסלול העצב, השפה האינטימית של הקולאז'ים וייצוג העצב כישות עגולה ועוטפת, מספקים נחמה ואפשרות להכלתו, ולו לזמן מה. הפסיכולוג הנודע ויניקוט כתב: "בן אנוש הוא דגימת זמן של טבע האדם."² בדגימת הזמן שבה הצופה חווה את עבודת האמנות של בן פורת, ישנה הצעה להכיל רגשות מנוגדים, מתחלפים, שמשנים כיוון כמו הרוח המזדמנת.

הטקסט שליווה את **רחל פרומקין** הוא ספר הטאן,³ פילוסופיה שמקורה בסין ואשר בבסיסה קבלת השינויים הבלתי צפויים של היקום. התפיסה הטאואיסטית של דואליות, ההשלמה עם דבר והיפוכו, קבלת היין לצד היאנג, התמזגה במחקרה של פרומקין על האופי הכפול של משטח דו-ממדי ההופך בעקבות פעולות האמנית לתלת ממדי, ומתקרב בהגדרתו לפיסול. באופן עמוק יותר זהו חקר המצב הקיומי ותפיסת העצמי בעולם. האמנית יצרה בעבר עבודות אמנות שהן משטחים ממדיומים שונים: ציור, הדפס, גלופות פי וי סי ולאחרונה מיצבי נייר. בתערוכה זו היא מציגה מדיום שטוח חדש למאגר המצעים השטוחים שבהם השתמשה - אריחי קרמיקה. האמנית חרטה עליהם דימויים בעוד החמר רך וחמישה מהם מוצגים במסגרת התערוכה. הדימויים מתגלים לעיני הצופה בזכות הצללים שהם יוצרים על פני הקרמיקה - רק האור יוצר את הנפח הנראה לעין. האלמנט המרכזי

במיצב של פרומקין הוא אובייקט שטוח הצבוע שחור, שעולה מהרצפה בצמידות אל קיר הגלריה ומתעקל אל התקרה, שם הוא הולך ומתרחב מעל ראשי הצופים, נקטע בפינת התקרה ממול עם הקיר הנגדי, ויוצר תחושה של המשכיות ומעבר הלאה, אל חלל נסתר אחר. אם בעבר השתמשה האמנית בחציבה ובחיתוך לשם "הצעת" המצע הדק צעד נוסף לעבר הפיכתו ממצע שטוח לאובייקט בעל נפח, באלמנט המרכזי בתערוכה זו הקיטוע מייצר גם תנועה. ניתן לדמיון את מקורה של התנועה, שהיא כעין זרימה מתחת ליסודות בניין הגלריה ואת היעלמותה מעבר לתקרה, חותרת למקומות לא ידועים בין הקירות והרצפות של הגלריה. הפסל, מדיקט דק בעל אופי ניירי כמעט, צבוע בצבע שחור בעל תכונה פיזיקלית ייחודית הגורמת לו לספוג את רוב האור הפוגע בו. החסך באור החוזר אל עיני הצופה בפסל יוצר תכונה אופטית רוטטת, כמעט הקרנה של חושך. השימוש בצבע השחור נעשה בעיקר בשל

ספיגת האור האולטימטיבית שלו, ואילו הטוטאליות של הצבע בעבודה תורמת אף היא לתחושה הלא ברורה שעבודת האמנות נעה בין שתיחות לנפח. אפשר להזכיר בהקשר זה את עבודות המונוכרום של איב קליין, כפי שתוארו על ידי צבי שיר: "העבודות חוצות את הגבול שבין צבע לאובייקט. הן צבועות גם בדפנות, והדבר מדגיש...את מצבם בדרך ממשטח צבע לנפח צבעוני".⁴

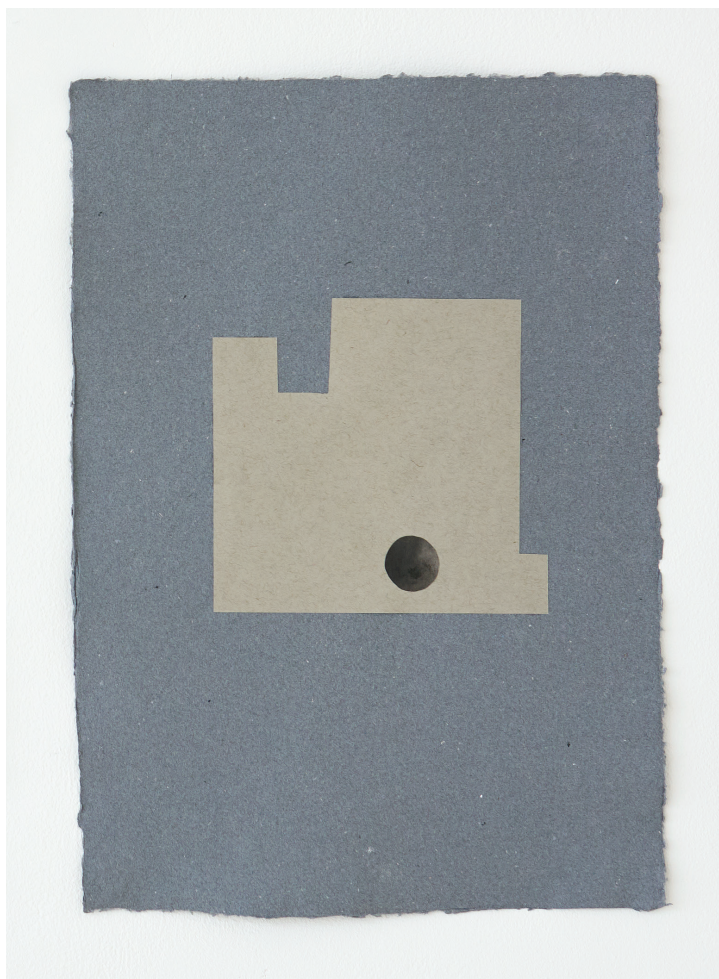
שני המיצבים מזמנים תנועה חמקמקה שמייצגת את מצבי הנפש בשינוי מתמיד: בעבודה של **רוני בן פורת** צל הרפאים של העצב המשוטט משאיר שביל מסומן של נוכחות ערפילית ברחבי הבית - נתפס לרגע ואז ממשיך למקום אחר; במיצב של **רחל פרומקין** עולה מהרצפה ונעלם בתקרה גל של חומר, שהוא באידיאה רק שטח פנים שחור הסופג כליל את קרני האור ומרטיט את החלל.

¹ Bishop, C. "Installation Art: A Critical History", London: Tate Publishing, 2005, p. 77

² ד.ו. ויניקוט, **טבע האדם**, תרגום ועריכה: שרה קולקר ועמרי גילן, תולעת ספרים, 1988, עמ' 59

³ **ספר הטאן, לאו-צה**, תרגום: ניסים אמון, הוצאת אבן חושן, 2011

⁴ צבי שיר, "מחיצה כחולה גדולה - על רטורוספקטיבה של איב קליין", סטודיו מס' 62, מאי 1995, עמ' 37-39

רוני בן פורת, העצב מבקש לדעת את מקומו, 2024, קולאז', 32X40 ס"מ
Roni Ben Porat, **Sadness wants to know it's place**, 2024, Collage, 32X40 cm

רוני בן פורת, **העצב מבקש לדעת את מקומו**, 2024, מראה הצבה, טכניקה מעורבת (קולאז'ים, קופסת אור)
 Roni Ben Porat, **Sadness wants to know it's place**, 2024, Installation view, mix media (collages, light box)

רחל פרומקין, **ללא כותרת**, 2024, מראה הצבה, קרמיקה
Rachel Frumkin, **Untitled**, 2024, Installation View, Ceramics

רוני בן פורת, העצב מבקש לדעת את מקומו, 2024, מראה הצבה
Roni Ben Porat, **Sadness wants to know it's place**, 2024, Installation view

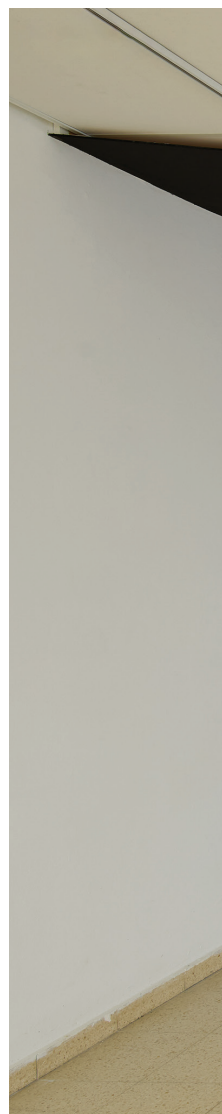

רחל פרומקין, **ללא כותרת**, 2024, מראה הצבה, טכניקה מעורבת (דיקט, קרמיקה)
Rachel Frumkin, **Untitled**, 2024, Installation View, mix media (plywood, ceramics)

רחל פרומקין, ללא כותרת, 2024, מראה הצבה, עץ
 Rachel Frumkin, Untitled, 2024, Installation View, plywood

רודפת רוח, מראה תערוכה
Chasing Wind, Exhibition View

רודפת רוח, מראה תערוכה
Chasing Wind, Exhibition View

רחל פרומקין, **ללא כותרת**, 2024, קרמיקה, 10x15 ס"מ,
Rachel Frumkin, **Untitled**, 2024, Ceramic, 10x15 cm

— to hold and reflect on contrasting emotions, shifting unpredictably like a gust of wind.

Rachel Frumkin's installation is accompanied by the *Tao Te Ching: The Book of Changes*,³ a Taoist text rooted in the philosophy of embracing the universe's unpredictable changes, the duality of opposites, and the balance of Yin and Yang. The principles of Taoism align with Frumkin's exploration of the dual nature of the surfaces – how two-dimensional planes transform into three-dimensional forms through the artist's intervention, ultimately becoming sculpture. This process is an inquiry into the existential state and self-perception. In her previous work, Frumkin has experimented with various mediums, including painting, printmaking, PVC cutting, and most recently, paper cutting.

In this installation, she introduces a new medium: ceramic tiles. Five of these tiles are displayed, each engraved with images while the clay was still soft. The engravings create shadows on the surface, where only the interplay of light reveals the volume – making the light itself integral to perceiving depth.

The centerpiece of Frumkin's installation is a large object painted black that rises from the floor, curving upward along the gallery wall and extending toward the ceiling, arching above the heads of visitors. The object abruptly cuts off at the intersection of the opposite wall and ceiling, suggesting it continues into a hidden, unseen space. Frumkin describes her technique

of engraving and cutting as a way of “making a thin surface take one more step towards transformation from a flat surface into volume.” This sudden break in the installation's form also introduces a sense of movement.

We might imagine this movement as a kind of flow beneath the gallery's foundation, vanishing beyond the ceiling into the unseen spaces between the walls and floors. The sculpture, made of a thin, paper-like wood painted black, absorbs nearly all the light that falls on it. This lack of reflected light creates an optical effect – almost as though the piece is a projection of darkness. The all-encompassing black color heightens the sensation of the sculpture shifting between flatness and volume. In this context, Yves Klein's monochromatic works come to mind, particularly as Zvi Shir noted: “The works cross the border between colour and object. They are painted also on their sides, which emphasizes...their transition from a colored surface to a colored volumetric form.”⁴

Both installations invite the viewer to experience elusive movement, reflecting emotional states in flux. In **Roni Ben Porat's** work, the spectral presence of wandering sadness leaves an ephemeral trace throughout the house – it is felt for a moment before continuing to another place. **Rachel Frumkin's** installation, on the other hand, rises from the floor and disappears into the ceiling, like a wave of material that is, at its core, nothing more than a black surface absorbing all light, causing the space to subtly vibrate.

¹ C. Bishop, *Installation Art: A Critical History*, (London: Tate Publishing, 2005), 77.

² D.W. Winnicott, *Human Nature* (1990).

³ Lao Tzu, *Tao Te Ching*.

⁴ Zvi Shir, “A large blue partition: On Yves Klein's retrospective,” *Studio*, 62, (May 1995), 37-39. [Heb.]

Rachel Frumkin's work addresses the duality between two-dimensional surfaces and the unique moment when they transform into three-dimensional, volumetric space. By employing the basic building blocks of art – surface, color, and light – her work blurs the boundary between these states. This transformation is evident in both the flat ceramic tiles, where surface engravings create a sense of volume, and the black wooden installation which on one hand is a flat surface, yet on the other hand creates volume.

Each artist began her creative process inspired by text. Roni Ben Porat wrote the following:

Sadness searches for its place. It searches in every corner of the space, the house. In no place is it comfortable; it remains for a moment, attempting unsuccessfully to find its place, and continues on its way.

It was searching for a place to stay but nowhere was it wanted, nor was it comfortable. So, it continued to search, leaving footprints behind.

Sadness is like a ghost that comes suddenly, lingers for a while, and then moves on, searching for the next sad place.

In her installation, Ben Porat tells the story of Sadness as an allegory for restless memories and mourning. She uses multiple collage works on paper, densely displayed across the gallery walls, to represent this journey. The path of Sadness through the home — and, symbolically, through the soul — is depicted in these collages. The layout mirrors the

gallery's floor plan, with the blueprint of the space appearing at the center of each collage, identical in form and placement on the paper. These collages form a continuous line along three walls of the gallery, all positioned at the same height and evenly spaced.

Sadness is represented by a vague, round figure, the only element that changes across the otherwise uniform works on paper. In each collage, Sadness searches for a resting place among the many representations of the house, moving from one corner to another. At the center of the installation, on the floor, there is a circular lightbox, surrounded by a black ring and emitting a soft, foggy glow. This resembles an eye and seems to echo the round figure of Sadness from the collages, with waves of light and shadow creating a sense of depth. It could be interpreted as a well or a temporary sanctuary where Sadness pauses, while the observer remains nearby before the search resumes.

Sadness's journey creates a movement that is at once repetitive and feverish, yet also gentle and symbolic — a small, round figure navigating the intimate domestic space. The use of magic lantern technology further contributes to the poetic portrayal of Sadness. The mapping of its route, the intimate collage work, and the depiction of Sadness as a round, comforting figure provide a sense of consolation, offering the possibility of containing this emotion, even if only for a moment. Psychologist D.W. Winnicott once remarked, "A human being is a time-sample of human nature." Experiencing Ben Porat's artwork offers a similar invitation

Chasing Wind

Rachel Frumkin | Roni Ben Porat

Curator: Alfa Haimov

This is a place of freedom, an internal, protective space, a gallery, and a site for experimentation. Welcome to Gallery 51.

Two artists – **Roni Ben Porat** and **Rachel Frumkin** – were invited to create site-specific works in this space, with no restrictions on subject matter or medium. The gallery was divided into two distinct areas, with no predefined knowledge of what would unfold in each, the goal being to present two autonomous installations – two small solo exhibitions – that interact with and influence one another. Over several months of dialogue, the artists shared their raw ideas, discovering common threads that shaped their creative actions. They shared the same physical space, heard the same sounds, felt the same temperature, and were continually immersed in each other's work, experiencing each installation while creating their own.

Site-specific art is often linked to the idea of merging with the “real” space, becoming an integral part of the visitor's experience. It breaks down the traditional separation between the virtual space of an artwork (for example, a painting of an interior) and the “real” space it occupies (such as the framed painting's physical area). In this shared environment, visitors are invited to engage with each installation both physically and intellectually, while remaining mindful of their interconnectedness. As artist Robert Irwin

commented about site-specific installations, “[It is] ...the individual responsibility of the viewer to structure for her/himself a ‘new state of real’ and to reason her/his own world view.”¹.

This exhibition unfolds during a time of war, and although the conflict cannot be ignored, it is essential to grant artists the freedom to create without philosophical constraints. Ben Porat and Frumkin were given a broad platform to express themselves on any subject of their choosing. In some ways, the exhibition could be seen as a reflection on the absurdity of trying to cope with constant, often abrupt change. The title, “Chasing Wind”, suggests unpredictability, like a breeze that shifts direction without warning. In the same way, we find ourselves chasing the wind.

In her installation, *Sadness Searching for a Place*, **Roni Ben Porat** explores the concept of sadness as a wandering entity, persistently seeking but never finding a place to rest. As it searches through every corner of a house, it occasionally finds a brief reprieve, only to resume its restless journey. Ben Porat's work offers visitors a space to confront something we typically avoid. The temporary acceptance of sadness allows for a moment of reflection, but, inevitably, sadness resumes its search, continuing its journey through both the house and the soul, never finding peace.

רודפת רוח

Chasing Wind

Municipal Contemporary Art Gallery, Modi'in Maccabim Re'ut

Chasing Wind

August 29–November 12, 2024

Rachel Frumkin ,Roni Ben Porat

Exhibition:

Exhibition curator: Alfa Haimov

Gallery curator: Nitza Perry

Production: Multidisciplinary Arts Center

Catalogue:

Design and production: Tal Shalom

English translation: Judith Appleton

Printing: Graphos Print

Front cover: Rachel Frumkin, Untitled, 2024, Ceramic, 23x28 cm

Back cover: Roni Ben Porat, Sadness wants to know it's place, 2024, light box, diameter 78 cm

Photographer: Youval Hai

Modi'in Maccabim Re'ut Municipality

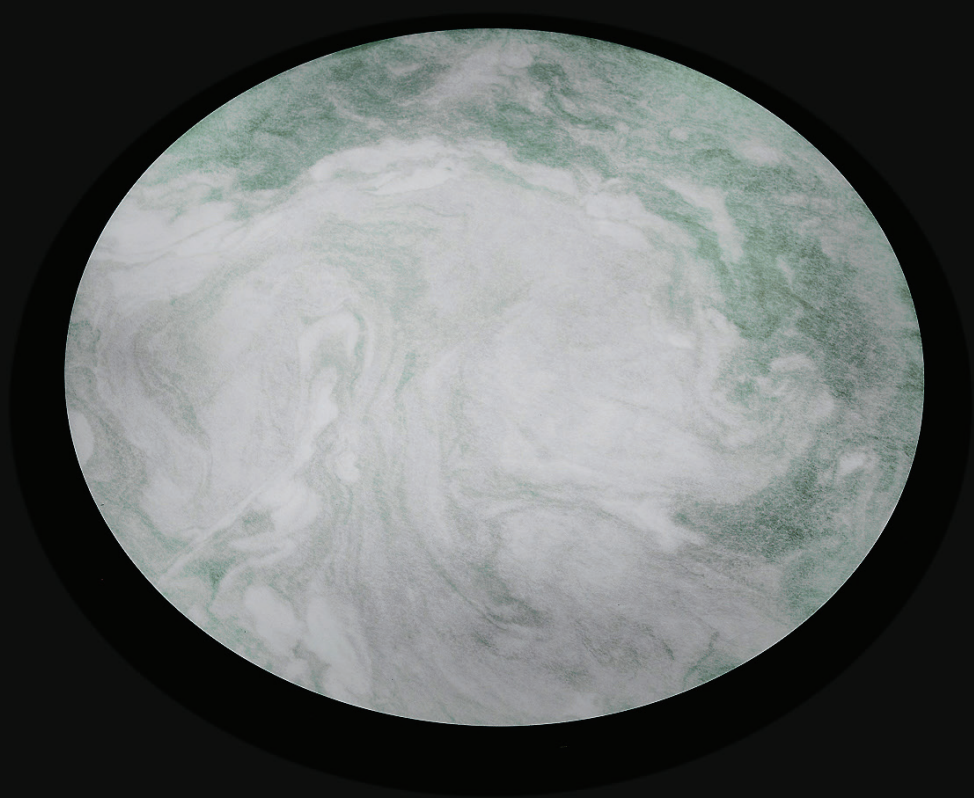
Education, Learning and Entrepreneurship Department

Gallery 51: Multidisciplinary Arts Center, 51 Binyamin St., Modi'in Maccabim Re'ut

Open: Sun.-Wed., Saturday: 10 a.m.-1 p.m. Tues.: 4 p.m.-7 p.m. Tel: 08-9434002

With the support of the Ministry of Culture and Sport, Cultural Administration, Department of Plastic Arts
.The artwork by Rachel Frumkin was supported by the Israel Lottery Council for Culture and Arts

רודפת רוח

Chasing Wind